
Grigori Petrovič Grabovoi

DOŠLJAK

KRAJA SVIJETA NEĆE BITI

Grigori Petrovič Grabovoi

DOŠLJAK

KRAJA SVIJETA NEĆE BITI

**DJELO „DOŠLJAK. KRAJA SVIJETA NEĆE BITI“
NAPISAO JE GRIGORI PETROVIČ GRABOVOI 2002.
GODINE DOPUNIO G. P. GRABOVOI**

2016

Grabovoi G.P.

Došljak. Kraja svijeta neće biti. – Serbia: Grigorii Grabovoi PR
KONSALTING TECHNOLOGIES OF ETERNAL
DEVELOPMENT.,– 2016. – 28 p.

Sva prava pridržana. Niti jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez pismenog dopuštenja vlasnika autorskih prava.

ISBN-:

GRIGORI GRABOVOI®

©Grabovoi G.P., 2002

©Грабовой Г.П., 2002

DOŠLJAK

On je bio stranac, jer je sam na sebe gledao nekako izvana. On je vidio svoje oči kao odraz čitavog vanjskog svijeta, a njegova duša je treptala svjetlom daleke stvarnosti, koja je bila beskonačnost – njegova beskonačna budućnost. Vidio je u toj stvarnosti iste ljude kao što je bio on. Stoga, kada je upoznao ljude, shvatio je da se ne razlikuju od njega i da se on ne razlikuje od njih. Dok je išao svojim putem, nosio je svoje unutarnje svjetlo ususret samomu sebi, ali istovremeno i drugima. On ga je dijelio tako da oni to nisu gledali kao dijeljenje, nego su to gledali kao njegovo djelovanje. A on, gledajući njihove široko otvorene oči, gledajući njihove zapanjene misli pri njegovim djelima i pokretima, smatrao je da su oni jednako građeni i oni bi očigledno trebali biti jednaki, ako je on takav, kakvim sam sebe percipira. Ugledavši prvu djevojku, pomislio je kako život postoji u dalekim svjetovima, jer je on muško. I vidjevši sebe u odnosu na djevojku, shvatio je da je ljubav izvorno u njemu te će on krenuti prema njoj i vidjeti je u obliku žene – one koja je njegova polovica.

Dok se kretao kroz svoj život, gledajući promjenjive strukture rijeka, gledajući što se događa s biljkama i životinjama, te promatrajući čovjekov život, shvatio je da se sve mora mijenjati prema vječnosti. A to njegovo shvaćanje nije bila ni riječ ni misao – ono je bilo pokret njegovog tijela. Upravo se tijelo kretalo u smjeru vječnosti, a kasnije je već počeo percipirati ovo kretanje kao život drugih ljudi. On je shvaćao – oni se također sastoje od vječnosti.

Oni čak nisu ni djelići vječnosti, oni su sama vječnost, samo razbacana diljem planete i usmjerena na beskonačnost svemira. Njihovi pogledi, upereni na druge planete i na druge galaksije zvijezda, na cijeli otvoreni svemir, dalje od Sunca, pa čak i na unutrašnjost Sunca, govorili su o tome kako su oni upravo ono, čime sami sebe smatraju, ali nisu svi svjesni toga. I njegovo kretanje bilo je usmjereno u stranu – da rastvori za njih svemir kako bi vidjeli, gdje njihov život jest, da su došli iz svemira i osjetili svoju dušu rasprostranjenu u svemirskom prostranstvu, kao jedinstvo cjeline i jedinstvenost pojedinog. Vidjevši ono što svi vide, on je govorio o onom o čemu svi razmišljaju u dubini duše, ali je ispočetka govorio samo sebi u mislima. Potom je počeo govoriti mnogim drugima i oni su krenuli za njim. Oni su mu počeli vjerovati, mnogi su mu povjerali svoje skrivene tajne usmjerene na vječni razvoj. I mnogi su mu govorili: da, mi vidimo svoj vječni život, ali reci nam kako to prenijeti drugima. I on im je govorio, davao im je znamenke, davao im je onaj život, koji su sami vidjeli, a pri tome se nije predstavljao. On je išao naprijed, ostavljajući samo ime u obliku datuma rođenja. Oni su bili jednaki. Njihovo kretanje nije uvijek bilo ravnomjerno. Oni su morali svladavati otpor, ali oni daleki svjetovi, njihovi odjeci, koji su već vjerojatno bili razvijeni do razine vječnosti u njenoj stabilnoj ostvarenoj fazi, vodili su sve njih kao ujedinjenu kohortu ka svojoj beskonačnoj budućnosti. I ovaj val beskonačnosti zapljuskivao je sve, a radost se očitovala čak i u najtežim situacijama u ljudskom poimanju. Oni su ga pokušavali veličati, no on je uvijek išao s njima, zato

što je njihov put zajednički, a nebo i zemlja i sve što ih okolo okružuje jest između ostalog i kreacija njihovog uma. On ih je učio raditi, stvarati i biti vječnost. Jer samo je ona vječnost probuđena koja nastoji biti ona sama, koja

ostvaruje ono što se događa unutar te vječnosti i koja na svim razinama ima svojstvo vječnosti. Njegovi su pojedini pokreti, kao i pokreti svih ljudi, na mjestu, izraženi u nekim konkretnim emocijama i radnjama, ujedinjeni jednom dubokom strukturom duše vječnosti. Vječnost koja ima dušu, utjelovljenje čovječnosti, po svojoj je biti sama oblikotvorni način i razina beskonačnosti. Tamo gdje ju je Bog stvorio, on je očitovao sebe, a ovo očitovanje već postoji, vječno postoji u ljepoti prirode, u snovima o budućem beskonačnom životu. I vidjevši tako da on posjeduje znanja o vječnosti, da se nalazi ovdje i djeluje, krenuli su za njim složniji nego prije. Nikakva protudjelovanja sustava ovih ili onih kvaliteta nisu ih mogla slomiti. Oni su jačali, skupljali se snagom duha i osjećali da nisu sami u ovom svemiru, da postoji onaj duh koji će razotkriti pred njima one svjetove koji će im grijati dušu na dalekim putovanjima u osvajanju kozmičkih prostranstava. I oni su bili sretni što su stvoreni. Bili su sretni zbog Boga, koji je sposoban takvo što stvoriti, te su hodali s Bogom u duši. Oni su bili obogotvoreni, a njihovo kretanje nije više znalo za prepreke. Da, bilo je nekih nijansi, nekih protivljenja i takoreći nesreće sa strane onih koji nisu išli tim putem. No oni koji su išli, ti više nisu vidjeli nesreću. Oni su vidjeli samo kretanje. Ono je poput brzog stroja koji se ubrzava, a šum vjetra već zahvaća dušu i duh čovjeka, i njegovo tijelo leti s tom brzinom

kretanja tog stroja, a sve ostalo se više ne doživljava kao nešto što može zasmetati tom stroju, kao nešto što može ometati to kretanje. Čovjek se počinje osjećati pokretnim. I upravo ovo kretanje umotano u misli, u oblike misli – ta kretanja su postali onaj omotač, koji je učinio te ljude nedodirljivima. Nedodirljivima u smislu da ih se može odvratiti s puta vječnosti. Nedodirljivima u smislu da im se mogu ometi misli u kretanju u tom smjeru. Oni su bili i ostali kao i svi obični ljudi, a to povlači za sobom sljedeće ljude. S vremenom, kada svi budu ujedinjeni i budu umjeli živjeti vječno, ostat će samo prisjećanje na one procese koji su do toga doveli. I upravo to njihovo pamćenje, njihovo sjećanje na ljudski duh, koji je postigao mnogo, pa i ono nevjerovatno sa stajališta običnog razuma, njihova sjećanja davala su im snagu, njihovo pamćenje i njihova kultura pokretala ih je u beskonačnost. I beskonačnost se otvorila pred njima. Vidjeli su u stvari one rajске vrtove, koje su percipirali fizičkim tijelom. Oni su bili živi, ali pred njima se otvorilo ono što se zove vječni život u raj u fizičkom tijelu. I shvatili su da je to na zemlji već postignuto za mnoge koji doživljavaju ljepotu prirode, koji vide kako šum lišća budi sjećanje na sve prošle i buduće događaje, jer oni vide u budućnost. Oni znaju sve događaje u budućnosti, a to se može nazvati sjećanjem na ono što su već učinili u budućnosti svoje vječnosti. I vječnost je odjedanput došla na sve one koji su išli tim putem. I oni su bili zauvijek spašeni.

KRAJA SVIJETA NEĆE BITI

Istina spasenja svakoga od nas je u samoj našoj biti. Mi izabiremo onaj put koji sami odredimo. Jer taj put

koji mi odredimo, to i jest naš put. I mi se radi spasenja krećemo u onom smjeru gdje je svjetlo naše i vanjske svijesti. Vanjsko spasenje predstavlja i unutarnje spasenje. Mi svojom ljubavlju ujedinjujemo sve oko nas, a kada okolina i vanjski svijet vidi tu ljubav onda svijet postaje bezuvjetno spašen. Stoga je pravi put spasenja – ljubav. I svaki razgovor, svako priopćenje, svaka informacija o kraju svijeta mora biti usmjerena na to da nema kraja svijeta, jer je svijet beskonačan i život je beskonačan, beskonačan je razvoj zemlje i cjelokupnog svemira. Sama bit beskonačnog rađa vječnost svijeta, vječnost živih bića i vječni život za svakoga. Život svakog čovjeka odjeven je u vječnost tamo gdje on to često i ne pretpostavlja, gdje se susreće s njom u trenutku rođenja. Razmotrite slučaj rođenja koji poznate i vidjet ćete da prije rođenja postoje dodiri vječnosti i trenutka rođenja u samom prvotnom činu, koji je bio izvor rođenja. Ta radnja, taj prvi čin života koji se izvorno pojavio u prvom rođenju na svijetu, on izvorno nosi u sebi vječnost vječnog života, jer sama vječnost je podijeljena na činjenicu prije njenog osvještavanja i nakon njenog osvještavanja. I upravo ovaj prijelaz između razine osvještavanja i razine poslije osvještavanja predstavlja kretanje života u spoznavanju. Kada je vječnost spoznata, to jest kada je već osviještena, ne može biti nikakvog kraja svijeta, jer svijet je unutarnji sadržaj koji čovjek percipira. Svijet je ono polje percepcije koje je u biti umotano u određenu živu stvarnost, a čovjek reagira na njega kao na glasnika beskonačnosti i beskonačnih svjetova. A svaki prikaz i predstavlja nešto što se sastoji od svijeta. Stoga, prije svega, treba usmjeriti

sustav spasenja na osvještavanje onog što se oko nas događa. Svaki se sustav vanjskog svijeta smatra stabilnim kada gledamo, takoreći, kroz njega. Tako onaj koji se kreće percipira okolinu kao da se ona nalazi izvan njega, a ta vanjska stvarnost predstavlja element vječnosti. Kako se vječni razvoj ne bi usporio uslijed raznih priopćenja o kraju svijeta, pokušajte raspoznati dimenzije vječnosti u svom vanjskom svijetu dok gledate kretanja okolnih sustava i okolnog svijeta. Šireći svoje fizičko kretanje u fizičkom svijetu, pokušajte vidjeti sferu vječnosti, koja počinje od vas do najbližeg predmeta i prostire se gore u beskraj. Kada gledate gore u beskraj, vidite svjetlo koje prilazi vašoj svijesti to i jest vaša svijest. Razmotrite zatvoreni sustav svijest-svijet i vidjet ćete da je sve pod kontrolom vaše svijesti. Stoga promjena svijeta u sveopćim razmjerima – ono što se naziva kraj svijeta, ne može se dogoditi, jer ono što je jednom viđeno ima vječnu konstrukciju, koja ispunjava cijeli svijet. To znači da su vaše ruke, vaše noge, vaše tijelo i vaš um i sve stanice u vašem tijelu – oni su usredotočeni samo na zadaću vječnog života. Vektor usredotočenosti postoji apsolutno, jer se nalazi u ljubavi i ima u svojim sastavnicama elemente ljubavi. Dakle, on je neuništiv. Iz toga proizlazi da nikakav vanjski događaj ne može spriječiti razvoj vektora ljubavi u ovom polju informacije.

Kada počnete promatrati vječnost kao pojavu koju percipira cijeli vaš organizam, cijela vaša bit, onda vidite da su vaša pojedina tkiva već vječna. A ako iz njih promatrate cijeli organizam, vidite da je i on vječan. Zato se treba kretati u smjeru promatranja cjelokupne realnosti iz svoje svijesti, upravo iz onih

elemenata koje percipirate kao vječnost organizma. Na razini svijesti to su pojedina tkiva organizma, na primjer na rukama, nogama i drugim dijelovima tijela, koja proizvode srebrnkast sjaj u pravcu vječnosti, koja je svojstvena svima. Tako dakle susret vašeg svjetla, svjetla iz vašeg organizma vašeg fizičkog tijela i vječnosti za sve – predstavlja samu zemlju, koja posjeduje vječni razvoj. Ono na čemu se nalazi čovjek, dakle na zemlji ili pak na bilo kojem drugom objektu izvan zemlje, sve te sustave na razini vaše svijesti ujedinjuje želja za vječnim životom. Stvar je u tome da se izvorno iz želje za vječnim životom i rađa čovjek. Razmotrite radi shvaćanja tog momenta cijelu fazu beskonačnosti, koja postoji prije rođenja i prije začeca, te cijelu fazu poslije. Iz toga vidimo da samo vrlo jaka želja za životom dovodi do rođenja čovjeka. S točke gledišta logike svijesti razvoja logičkih procesa u svijetu to je savršeno jednoznačno. To je isto što i svladati ogromne količine informacija, odraditi ogroman unutarnji posao, kako bi se ostvarili u fizičkom tijelu i rodili se. Stoga, onaj koji se rađa svladava upravo takav element radnje, upravo takav unutarnji sustav kretanja prema vječnosti, kao i živi čovjek, koji želi živjeti vječno. S obzirom da postoji činjenica rođenja konkretnog čovjeka, možemo vidjeti da je čovjek to već prevladao – onaj određeni jaz u informacijskom sustavu prije i poslije rođenja. To je čin čovjekovog duhovnog svladavanja svojim identitetom svih smetnji u tome da se rodi i da bude u fizičkom tijelu. Gledajući na svijest kao neprekinuti sustav veza u cijelom svijetu, moguće je ovaj element svijesti pronaći u sebi. To se može

razmotriti na razini hipotalamusa ljudskog mozga, na razini hipofize i na razini tkiva, na primjer, ruku i nogu. Dakle, čak ako razmotrimo rast nokta na ruci, onda ovdje možemo razmotriti istu vrstu poticajnih načela razvoja u smjeru vječnosti. I upravo ta primarna duhovna sastavnica, koja je vodila osobu u smjeru vječnosti, na isti način upravlja svim tkivima u tijelu u smjeru vječnosti. Dakle, cjelokupno kretanje se odvija u smjeru vječnog razvoja. Stoga ovdje postaje savršeno jasno da je samo tijelo usmjereno na vječni razvoj. Kada obratimo pozornost na mnoge slučajeve kada su ljudi preživjeli u ekstremnim uvjetima, vidimo da često nema logičnog objašnjenja, ali upravo djelovanje tog impulsa kretanja tijela u smjeru vječnosti preoblikuje situaciju u onom smjeru, gdje čovjek postaje nedodirljiv i ne podliježe nikakvim utjecajima. Tako ovdje postaje jasno da je u čovjeku izvorno usađen mehanizam njegove neuništivosti. To u ovom slučaju postaje vidljivo samo pri usporedbi informacije prije čovjekovog rođenja i poslije njegovog prvog pojavljivanja u fizičkom svijetu, poslije čina začeća čovjeka, tj. fizičkog začeća. Razmotrivši dane konstrukcije svijesti možemo, kao što je već spomenuto, izdvojiti one elemente svijesti koje imaju neprekinutu vezu još prije trenutka rođenja, gdje se mehanizmi, koji se objašnjavaju kao voljni mehanizmi – očituju kao bezuvjetni mehanizmi. Dakle, težnja k vječnom životu – nije samo logična težnja, to je izraz cjelokupne čovjekove biti, koja se kreće od jedinstvenog Boga Stvoritelja, koji je vječan, i na taj je način

– to upravo njegova volja. Vječnost čovjeka je Božja volja i organizacijska struktura čovjeka. U tom smislu, može se razmatrati prilično mnogo informacijskih konstrukcija, misaonih aktivnosti, koje dovode ne samo do potpunog i prilično detaljnog razumijevanja procesa vječnog razvoja, nego omogućuje i samostalan razvoj tehnologija vječnog razvoja u praksi svakodnevnog života. Na taj način mi možemo u praksi neke svakodnevne aktivnosti vidjeti da, na primjer, pokret ruke povlači za sobom svjetlost vječnosti, a zaustavljanje kretanje pri nekoj radnji omogućuje nam da vidimo kako se to svjetlo počinje širiti iz ruke, kao uostalom i iz cijelog tijela. Vezano uz to, svjetlost vječnosti ima takvu strukturu da čovjek sam može ponovno proizvesti to svjetlo. Stoga, što se jače širi djelovanje ovog svjetla na vanjsku stvarnost, to će više mehanizama vječnog razvoja pribaviti čovjek. Kada na misaonoj razini vidite da vaša misao počinje realizirati takvo svjetlo vječnosti, onda ćete naučiti i povećati količinu ispuštenog svjetla u vanjsku stvarnost, a za to je potrebno jednostavno usmjeriti svoje misli u pravcu vječnosti, u pravcu tehnologija vječnog razvoja. I rezultat će biti da vaša radnja počinje u skladu s time proizvoditi sliku budućeg razvoja, koja već proizlazi iz vas, iz vašeg svjetla u vječnost. Tako vi sebi utirete određeni put, kojim pak samo vi idete. Vi sami ste graditelj svjetla u vječnosti i puta k vječnosti. To u ovom slučaju pokazuje i činjenica da što više takvog svjetla isijavate, to je pouzdanije i stabilnije vaše kretanje u smjeru vječnosti i vječnog razvoja. Vaš vječni život ne smije ovisiti od bilo koje informacije, bilo da je riječ o konkretnom slučaju

konkretnog čovjeka u smislu uništenja njegovih životnih struktura ili pak o uništenju cjelokupnog čovječanstva. Izvorno su to jedinstveni sustavi stvarnosti, jer je cijelo čovječanstvo i sam čovjek cjelovit svijet, unikatni i neprikosnoveni, koji se moraju vječno razvijati. I zato, ako govorimo o kraju svijeta u smislu fizičkog uništenja svijeta gdje živimo, kao što je recimo planet gdje se nalaze ljudi, onda je prije svega potrebno usredotočiti duhovne napore samog čovjeka u skladu s načelom odbijanja od sebe takvih informacijskih sustava koji sadže informaciju o kraju svijeta, a zatim prijeći na njihovo odbijanje od cijelog planeta i svijeta u cjelini. Stoga, rad na spasenju svih u ovom slučaju počinje od vlastitog pokreta, kada vidite strukturu svog vječnog razvoja, svoje svjetlo vječnosti, koje stvarate svojim razmišljanjem. I kada nađete to polje informacije, shvatit ćete da je to iznimno snažan mehanizam za razvoj tehnologija vječnosti i korištenja vlastitog razmišljanja. Isključivo vlastito razmišljanje – predstavlja jedan mehanizam, a razmišljanje vezano uz elemente vanjske i unutarnje stvarnosti – predstavlja drugi mehanizam. Kada koristite samo mehanizam vlastitog razmišljanja, onda je nužno prije svega razlučiti da to vlastito u razmišljanju ima određeni izduženi oblik unutar organizma i prostire se po organizmu u obliku stošca, tako da se vrh stošca nalazi iznad glave. A onda se po načelu povećanja u određenoj točki stožasti oblik percepcije počinje širiti na sve strane i to tako brzo da zahvaća čovjeka u cjelini već preko vanjskih događaja. Dakle, struktura vječnosti također određuje one događaje koji se odvijaju oko vas i to na način da se vi preko

dogadaja možete u potpunosti naučiti živjeti vječno. To se može usporediti sa situacijom kada čovjeku damo klavir, on ga može nakon određenog vremena naučiti svirati. Čak ako on samo dodirne prstima klavir, može se reći da on već primjenjuje taj klavir. Tako je i sa strukturom vječnosti – samo što je kretanje u strukturu vječnosti već ujedno i dodir i primjena metodologije realizacije vječnosti. I već filigransko svladavanje nekih glazbenih sustava pomoću tog istog klavira ili nekog drugog instrumenta, ili možda pomoću slikarskog kista, ili putem svoje riječi, svojeg djelovanja, to je već po sebi tehnička praksa, koja se pruža ljudima kako bi sustav vječnog života, znakove vječnog života i sadržaj vječnog života osvajali u svom razvoju i u svojim težnjama. Pri tome se u svim nastojanjima, kao što je odlazak u kafić i ispijanje šalice kave, isto može nalaziti vrlo ozbiljan element vječnog razvoja, zato što jednostavne radnje također nose vječnost, a to se također mora znati primijetiti.

Svaki trenutak života, svaki tren nosi vrlo snažan element osvajanja struktura vječnog razvoja. Kada to počnete uvidati, možete osvajati mehanizme ovog razvoja, a ovaj razvoj će vas zasigurno spasiti od bilo kakve katastrofe, od bilo kakvih kataklizmi i od bilo kakvih problema unutarnjeg i vanjskog sadržaja. Stoga se obavezno mora sam sebe spasiti. Struktura vječnosti, koja postoji u čovjekovoj svijesti, prostire se u sustavu informacija i informacijskih veza na takav način da, kada čovjek vidi da vlastitom snagom volje može rješavati određena pitanja na bližoj taktičkoj razini, pa tako često i na strateškoj, on postaje siguran da će se svi na isti način spasiti. Ovom

odgovaraju dvije razine svijesti, koje se percipiraju kao svjetlo koje dolazi od desne i lijeve polutke mozga. A svjetlo se promatra na takav način da se prvi impuls, koji dolazi iz mozga, postupno pojačava zbog svijetljenja cijelog tijela te mi vidimo da je oblik čovjeka – neuništiv. Kada smo ovo ugledali, shvaćamo da je ono što se ovdje odvija upravo očitovanje vječnosti, spoznaja da je čovjek koji sada živi i kreće se upravo onaj čovjek koji živi vječno. To je važna spoznaja u pogledu strategije za budući razvoj kako čovjeka tako i civilizacije i čovječanstva u cjelini.

Vidjevši svoju neizmjereno snažnu razinu usmjerenu na beskonačan razvoj, vi promatrate prije svega konstrukcije budućih sustava razvoja. Promatrajući, na primjer, kako su se izgrađivali gradovi, kako su se gradila sela, naselja i općenito točke i mjesta gdje ljudi žive, sa stajališta tih ljudi koji su sve to gradili, vi možete razlučiti kako je i ovdje položen element vječnosti. Dakle, ako podijelimo zemlju na prirodni sustav i umjetnu izgradnju, onda pod građevinama, koje su umjetno napravljene, postoji element vječnosti, koji je vezan za ljudsko razmišljanje. To je važna sastavnica, koja daje mogućnosti shvaćanja da svi vanjski sustavi svijeta također na određen način pretvaraju informaciju u to da čovjek može proizvesti određenu stvarnost za svoj budući razvoj. I kada vi logički razmatrate tu vezu, onda je jasno da čovjek uzima u obzir prisutnost zraka, prisutnost mora, oceana, kopna, pa u skladu s tim provodi izgradnju, uz recimo prisutnost kozmičkog prostranstva. Kada se logička faza tog shvaćanja siječe sa zadaćom vječnog razvoja na razini

već izgrađenih objekata, onda je moguće pratiti vezu od svih elemenata vanjske stvarnosti kako su djelovali na konkretnog čovjeka i da je konkretan element vječnosti bio negdje proizveden. I taj element prema sustavu općih veza isto ima beskonačan razvoj, jednako kao i konkretan čovjek, jer ono što je stvoreno radom, sve što je stvorio čovjek, čak i prva kretnja, prve misli, općenito bilo što izgrađeno po prvi put, čak i začćeće, to je ono što rađa vječnost i stvara vječnost, bio to sam čovjek ili ljudi oko njega, sva vanjska i informativna stvarnost ili unutarnje poimanje čovjeka. Očitovana cjelovitost i oblikuje samo fizičko tijelo čovjeka, same strukture vanjskog svijeta, tijela životinja, biljaka i tako dalje. To je unutarnja harmonija koja se osjeti i vidljiva je na razini razumijevanja svijeta, koje se ne odražava u riječima. Postoji element koji se ne odražava u riječima. Razumijevanje je uvijek u dodiru s beskonačnošću narednih događaja, što pokazuje da je sve vječno. Vječnost je vidljiva sasvim jasno, ali se često ne određuje i ne percipira na razini svijesti kao nešto odvojeno od same riječi. Dakle, sama riječ i općenito bilo koja radnja nije odvojena od vječnosti. Stoga, ako postavimo pitanje: kako je moguće govoriti o nečem prilikom korištenja istog? Onda ovdje možemo navesti ovakav primjer – kako govoriti o zvuku koristeći zvuk? Za ovo je nužno da netko percipira zvuk. I tada je ovo jedan od apstraktnih primjera kada drugi čovjek već predstavlja element toga da se sustav zatvorio, da se sve ostvarilo i da se zvuk poklopio s pričom o njemu. I ova vijest, možemo reći informativna i pozitivna, glas o tome da vječnost postoji, očituje se samo u djelovanju čovjeka,

u njegovoj unutarnjoj sigurnosti u vječni život. Stoga, sasvim je realno izdvojiti onu sastavnicu koja se određuje kao kolektivna sastavnica, podružljena i formirana time što ljudi postaju svjesni činjenice da kraja svijeta, kraja fizičkog i duhovnog razvoja neće biti. Neće doći do kraja razvoja planeta niti svakog pojedinačnog čovjeka u izglednoj budućnosti. Dok postoje najmanje dva čovjeka, koji žive na ovom planetu, planet će se razvijati beskonačno. I upravo to ujedinjenje dvoje ljudi, onog tko predaje signal i onog tko prima, već stvara realnost Stvoritelja.

Stvoritelj-Bog ujedinjen u tome da može i stvoriti signal i primiti ga u istoj osobi. Na zemlji je to već radnja dvoje ljudi. Kada Bog predstavlja i izvor signala i osobu koje prima nekakav informativni signal, onda za njega signal nije podijeljen. Stoga je cjelovitost svijeta, odnosno bit svakog objekta, u stvari vječna i beskrajno snažna. Sa stajališta logike postoje neki mogući problemi za zemlju, kao što su na primjer asteroidi i tomu slično, uključujući i unutarnje probleme razvoja civilizacije. Ali izvorna vječnost na duhovnoj razini jest takva da je gotovo nemoguće da dođe čak do neke značajnije promjene, a da ne govorimo o radikalnim promjenama, kao što je izbacivanje planeta iz njegove putanje i tomu slično. Uvijek će postojati fenomeni i događaji koji će to spriječiti. To je zato što se na vječnost, koju su označili dvoje ljudi i sam Stvoritelj – Bog, Stvoritelj svijeta, već jednoznačno gleda kao na nešto nepromjenjivo

– to je nepromjenjiva vječnost. S obzirom na to, moguće je jasno odrediti da onda i jedan čovjek može stvarati impuls na isti način kao što to radi Bog, pa

tako i primati ga nazad. Sukladno tome, misao o vječnom razvoju, o tome da neće doći do prestanka života – jest ona misao koja se vraća tom istom čovjeku i kreira njegovo stvarno razmišljanje, koje se odnosi na vječni život i vječni razvoj.

I tada će ljudi svojim očima vidjeti svjetlo vječnosti, koje ispunjava te oči, njihove trepavice će biti takve da će u svim krajevima svijeta, u čitavoj stvarnosti postati vidljivo svjetlo, koje prolazi kroz te trepavice, i u oči će ulaziti oblici svijeta, oblici vječnog svijeta. Svaki će čovjek svojim očima osjetiti onu vječnost koja ga ispunjava, i moći će tako duboko zaroniti u stvarnost da neće biti izjednačen s tom stvarnošću, nego će postati sama stvarnost vječnosti. I to je taj poticaj koji će mu doći u srce, i njegovo srce će postati vječno, i njegova krv će postati vječna. A kad on sebe vidi u toj stvarnosti, on shvaća da je vječan, jer on misli da je tako, i to je najvažnije – vječnost razmišljanja. Jer, nijedna misao koja se rodila u čovjeku više nikada i nigdje neće nestati. To već predstavlja onaj stup, onu razinu temelja ličnosti, gdje je razmišljanje uvijek uz čovjeka i on u duši nikada ne zaboravlja o čemu je nekada razmišljao. To i jest ona struktura vječnosti na kojoj se temelji, između ostalog, i cijeli vanjski svijet u odnosu na čovjeka. Sigurnost u to da vanjski svijet postoji iz njegovog razmišljanja iznimno je važna sa stajališta preobražavanja ovog svijeta u vječnost. Jer sama vječnost, koja prožima vanjski svijet, jest ono s čime se on poistovjećuje. Iz ovoga vidimo da je prodiranje njegovih misli u samu dubinu biti svoje svijesti upravo ono što on percipira u odnosu prema sebi i u odnosu prema drugima. I ovo je kretanje upravo ona

zraka sunca, unutarnjeg sunca, koja osvjetljava njegovo kretanje po cijeloj stvarnosti te on postaje on sam, kao da zna sve, dakle sveznajući čovjek. Polazeći od te stvarnosti sveznajućeg čovjeka, vidimo da se otvara put sveg postignuća. Mi vidimo da se taj put sastoji od realnog svijeta i svijeta osmišljenog pomoću misli. Svijet stvarnosti slaže se sa svijetom razmišljanja i tako rađa predmete i vrijeme, rađa biološki tijek događaja, a bit žive materije počinje reagirati kao struktura svijesti. Takav spoj svijeta čovjekove unutarnje stvarnosti, kojoj pripada i razmišljanje, i svijeta vanjske stvarnosti, dovodi do stvaranja materije i jamči odsutnost kraja svijeta. Jamči to i na temelju činjenice da svijet vlastitih misli ne podliježe vanjskim utjecajima, jer svaki događaj samo obogaćuje misao, to jest čini je još svjetlijom, sposobnom da stvori još više materije uz onu postojeću. Ovo dokazuje da su procesi vječnosti uvijek u rastu tamo gdje se nalazi čovjek. Dakle, kraj svijeta nije moguć uslijed objektivnih procesa u svijetu, koji se odvijaju u skladu sa zakonima razvoja.

Ako pogledate na život organizma kao na život oblika svijesti, vidjet ćete da je to oblik koji se beskonačno razvija uz fiksirani geometrijski oblik ljudskog tijela. Duša čini sjaj iz tijela beskonačnim. Kada čovjek to razazna, on počinje vidjeti izravnu vezu između svog organizma i vanjskog vječnog svijeta. Ovdje izranja ona stvarnost koja utjelovljuje činjenicu da sam čovjek, u dodiru s bilo kojim predmetom vanjskog svijeta, recimo, dok miluje rukom cvijet, zadobiva onu vječnost koja izvorno postoji u čitavom okruženju. On shvaća da postoji beskonačnost i

vječnost vanjskog svijeta, pa tako i njega samog. Kada čovjek to shvati, to jest kada ta točka razmišljanja bude djelovala u konkretnoj, svakodnevnoj aktivnosti, onda sam čovjek postaje vječan u bilo kojoj stvarnosti, u tom smislu i u svakodnevnoj, u misaonoj, u perspektivnoj, strateškoj stvarnosti i tako dalje. To pokazuje kako samo kretanje čovjeka u vječnost predstavlja upravo njegov osobni put, koji se ujedno shvaća kao put čovjekove dužnosti. Dužnost pred njegovom vlastitom biti, pred Bogom, da se kreće u vječnom razvoju. Ta dužnost omogućuje usklađivanje struktura svijesti na razini postojeće logike i uvid u ono što se događa u čitavoj civilizaciji, pa prema tome i točnu reakciju na te događaje. Na taj način, dok balansiramo među vanjskim informacijskim sustavima, koji su povezani sa sviješću, koji se na određen način presijecaju na razini svijesti, zadaća dužnosti je upravo u vječnom razvoju, u zadobivanju cjelovitosti na svim razinama čovjekovog osobnog razvoja. Počinjemo od biti vječnog razvoja svakog čovjeka i nastavljamo s određivanjem drugih razina, kao što

je dužnost vječnog razvoja, usmjerenost na vječni razvoj, razmišljanje u pravcu vječnog razvoja i slično. Na temelju toga moguće je u potpunosti shvatiti da, gdje god da se čovjek ostvari, on svugdje posjeduje vječni razvoj. To predstavlja njegovo kretanje prema vječnosti, koje je nepokolebljivo već iz činjenice da je sve što dolazi od čovjeka i Boga – sve je to vječno, pa su prema tome i oni vječni.

Polazeći od ove razine, moguće je odrediti vječnost Božjeg života već prema tom faktoru, pa je tako prema istom faktoru moguće odrediti na temelju sličnosti i

vječni život čovjeka. Iz sjecišta tih sustava može se prijeći na načelo realizacije vječnosti preko slova, koje isključuje bilo kakav kraj svijeta. Na primjer, prešavši na slovo „X“ [hi], razmatramo u danom slučaju dvije linije Boga i čovjeka, koji su se presjekli u središtu tih dvaju svjetlosnih segmenata. Prilikom promatranja oblika tog slova, vidimo da u svakom slovu postoji takvo presijecanje. Na primjer, u slovu „O“ možemo razmotriti gornji dio polukruga kao element Božjeg svjetla, a donji dio kao čovjekovo svjetlo, svjetlo svijeta koji nas okružuje. A ako na isti način razmotrimo sva slova, vidimo da u sustavu izražavanja preko slova, to jest u riječi i u zvučnim sustavima ne postoji informativni kraj međudjelovanja dvaju elemenata. Često je dovoljno samo znati to kako bi se to i učvrstilo. Razina znanja, koja učvršćuje vječnu realnost u čovjekovoj volji, predstavlja učinkoviti način upravljanja. Instrument, kojim se čovjek koristi tijekom svog života, izvorno je vječan. Prema tome i sam život ne predviđa nikakav kraj. I zvučni oblik, koji se izražava u simbolu slova, siječe se sa stvarnošću vječnog razvoja, pri čemu je to ona stvarnost koja je već predviđena na vječnoj razini života svakog čovjeka koji ima sposobnost raspoznavanja i kretanja u tom pravcu. Zvuk predstavlja ono što je proizveo sam čovjek, recimo kada vidimo čovjeka koji govori ili pjeva, jednom riječju čovjeka koji svjesno reproducira određeni zvukovni sustav, koji je logički povezan. Jasno je da se riječ poklapa sa zvukom ne samo u smislu percepcije riječi koja se sastoji od zvukova, nego i u dijelu gdje se zvuk siječe s riječju u svom beskonačnom širenju. Dakle, svjetlo koje odgovara

zvuku nalazi se u beskonačnom širenju, jer to svjetlo spaja samog čovjeka s riječju, a riječ zadobiva beskonačan oblik i beskonačan trag, kao i sposobnost širenja, koji su ispočetka vrlo lokalni. Na primjer, jednostavno riječ, napisana u obliku slova – slovo „r“, „i“, „j“, „e“, „č“, ovdje će u potpunosti biti lokalna u percepciji, na listu papira, ali ona će biti beskonačna upravo u onom poimanju o kojem se upravo sada govorilo. Presijecanje riječi i zvuka, koje se beskonačno proteže od samog čovjeka, u njegovim radnjama stvara novu vječnu stvarnost.

S gledišta intelektualne sastavnice, izvorne razine stvaranja, riječi su intelektualna djelatnost čovjeka, koji je izmislio slova i na taj način izrazio riječ. Uslijed toga, na osnovi prethodnih generacija, gdje je postojala intelektualna djelatnost, razvio se sustav vječnosti na razini informacijskih veza. Bilo kakvo percipiranje vanjskog objekta informacije i njegovo razumijevanje od strane čovjeka ujedno je i djelatnost samog čovjeka. Stoga i sama vječnost u dinamičkom smislu proizlazi iz čovjeka, a bilo kakvo percipiranje već znači i vječnost samog čovjeka. Jer u samoj suštini percipiranja svih pojava svijeta i u raspoznavanju tih pojava nalazi se zakon vječnog razvoja, koji se nikako ne smije zaobići, koji je, u suštini, nedodirljiv iz perspektive bilo kakvog djelovanja na taj zakon. Iz perspektive njegove vječne realizacije, on je nepromjenjiv i u kolektivnom, društvenom shvaćanju. U vezi s time, na osnovi konstrukcija misli u kojima je izgovorena, sva je vječnost, po svojoj biti, kriterij i osnova svijeta te se savršeno nedvosmisleno može reći da kraja svijeta neće biti niti na fizičkom niti na duhovnom planu.

Uz to, s obzirom na razinu kada govorimo o kraju iz perspektive života nekog konkretnog čovjeka, treba shvatiti da se upravo ovome ne smije dopustiti da proдре u svijest, zato što opći sustav reagira na način da, tek što isključimo shvaćanje smrti jednog čovjeka i naučimo nalaziti mehanizme izbjegavanja smrti svakog konkretnog čovjeka, vanjska stvarnost automatski isključuje takve pojmovne sustave događaja, znakovne forme, koje se odnose na shvaćanje kraja svijeta. Usljed toga, jedan od sustavnih čimbenika isključivanja takvih shvaćanja, globalne prijetnje za čitavo čovječanstvo, leži u jasnom slijeđenju isključivanja smrti za svakog konkretnog čovjeka, a zatim i za čitavo čovječanstvo. Ovdje je mehanizam uskrsnuća ostvaren na planu vječnog razvoja, pri čemu živi moraju graditi sustav na način da ne bude umiranja živih. Tek kada ovaj element bude sasvim raširen, bit će nedvosmisleno jasno da bilo kakvi informacijski sustavi, razvijeni u smjeru kraja svijeta, odnosno bilo kakvih kataklizmi, općenito govoreći, neće nastajati čak ni u logičkoj fazi, zato što će kontrola nad unutarnjim i vanjskim svijetom biti potpuno jednoznačna i izgrađena na ljubavi. I sve će ovo biti objedinjeno u vidu konkretnih tehničkih ciljeva razvoja društva i svih ljudi, civilizacija, svjetova, itd. Zbog toga je ovdje od značaja i sudjelovanje u nekim odgojnim procesima koji bi o tome obavještavali, kako bi ljudi bili orijentirani na beskrajno stvaranje, proizašlo iz svijesti o razini vječnog razvoja, koji u njima iskonski postoji, zato što uglavnom ono što primarno formira vanjsku stvarnost jest svijest, kako jednog čovjeka tako i svih ljudi. Kada svijest ispuni

djelovanje, kada duh i duša čovjeka postanu toliko ujedinjeni putem svijesti o zadaći obične razine vječnog razvoja, vječnog života, nastat će vrlo jednostavan odgojni element, usmjeren prema tome da bi drugi ljudi jednostavno upoznali tu stranu života – u danom slučaju vječnog života i realizirali ga, prihvaćali i proširivali. Kada budete o tome obavještavali druge, oni već tada mogu razviti osnovnu informaciju, realnu, praktičnu za svoj vječni razvoj i određenu platformu vječnog razvoja. U tom će slučaju vaše daljnje djelovanje biti još sustavnije i intenzivnije. Razumijevanje sustavnosti u vječnom razvoju

– prije svega postizanje vječnog života, kako od strane svakog čovjeka, tako i čitavog čovječanstva, proizaći će iz dane zadaće i dane prakse i dane razine života, te se može savršeno jasno reći da ćete dostići vječnost zato što će to postići i drugi ljudi. Pri tome je, međutim, vaše djelovanje odlučno već i po tome što se krećete prema budućoj razini vječnog napretka. Iz dane životne prakse, može se reći da što više vidite stvarne rezultate vječnog razvoja i vječnog života, iz perspektive osiguravanja vječnog života kod svakog konkretnog čovjeka, koji je usvojio ili usvaja tehniku vječnog razvoja, to će čvršća biti vaša vječnost, pod uvjetom da je ona po svojoj prirodi od početka čvrsta. Masovno, svakodnevno razumijevanje tog pitanja poželjno je razvijati onda, kada vječnost postane dostupna za sve, općeprihvaćena i po svojoj prirodi svakodnevna životna pojava. S obzirom na danu razinu, u potpunosti se može smatrati da znanja predana drugim ljudima predstavljaju upravo sustavnu vječnost: znanja o vječnom razvoju, o

vječnom životu. Osnovna struktura sustavnosti, nalazi se upravo u što je moguće široj, koncentriranijoj, razumljivijoj, točnijoj razini predaje tih znanja. Kada razmišljate o trenutcima predaje znanja, trudite se razmišljati usredotočeno, ukoliko je moguće pritom periodično ili konstantno ostvarivati sustav predaje takvih znanja o vječnoj razini života, i o vječnom razvoju. Uvidjet ćete da je sama predaja znanja zajedno s učincima te predaje pozitivna. Na primjer, oporavak tkiva, razni sustavi upravljanja događajima o kojima vas obavještavaju drugi ljudi, to je upravo ono što na razini svijesti osigurava određenu razinu točnosti vaše pozicije. Znati putem svijesti obnavljati i normalizirati vlastito ili tuđe tkivo, sposobnost da na određeni način utječete na događaje na planu vječnog razvoja, kako bi se dogodilo ono što je u skladu sa vječnim razvojem, upravo to osigurava sadašnje jamstvo vječnog razvoja na razini vaših budućih radnji. Kada su vaše radnje sustavne i kada se mnogo ljudi njima bavi, te je pri tome očito da je i makro-katastrofa nemoguća zbog unutarnjih problema civilizacije ili zbog vanjskih problema svijeta, na primjer fizičkog, tada se radi o iznimnom području znanja i razvoja, koje se nalazi u budućnosti i koje raspolaže iznimno značajnom i ozbiljnom brzinom izmjene informacije. Slično tome, kada bismo promatrali SMS-ove i količinu poruka koje kolaju na internetu, bilo bi ih mnogo kada bismo ih objedinili na razini riječi, no kada bismo ih objedinili na razini električnih signala, količina signala bila bi značajno manja na planu razmjera, na primjer onog koji je opisan slovima u

tim signalima. Međutim, nositelj informacije signala i sama informacija su objedinjeni. Ukoliko takvu strukturu svijeta pokušamo iskoristiti upravo pri ostvarivanju znanja vječnog razvoja, osim fizičkih područja i onih poput interneta postoji još i duhovna razina sličnog koncentriranog upravljanja. Ujedinjenje onih znanja o ostvarenju vječnog razvoja koja kod vas i kod drugih postoje na duhovnoj razini, na razini duše, s onima kojima u strukturu vječnog razvoja dodajemo neke svoje informacije, dopušta nam da utječemo na stvarnost. Konstrukcije koje ne dopuštaju ljudima da umru radikalno utječu na fizičku stvarnost, na način da praktički sve razine logike događaja postanu dostupne na razini određenih zakona razvoja društva. Sam razvoj čovjeka koji dopušta da se uvjerimo u mogućnost potpunog utjecaja na svijet s kreativnim ciljevima ujedno potvrđuje nepostojanje kraja svijeta.

Odnosno, spoj događaja i svojstva fizičkog svijeta razvijaju se na način da do ovoga neće dolaziti samo na razini cilja i ispunjenja. Na primjer, cilj onoga koji upravlja na stranu vječnog razvoja prema normiranju bilo kakvih situacija i samo upravljanje postat će sama norma života, pri čemu su informacijski procesi i procesi izmjene vrlo veliki. Isto tako, nužno je truditi se da se omogući, stvaranje svijeta, u kojem su nemogući gubitak zdravlja i prekid ljudskog života.

Takav se svijet odlikuje određenim svojstvima na način da se te pojave primjenjuju na sve poput zakona, koji se praktički u svakom slučaju ostvaruje. Dani se zakon ne smije zaobići ili na

neki način promijeniti zato što ga je čitavo društvo izgradilo kolektivnom sviješću, pri čemu on djeluje kao i fizički zakon, kao i fizička stvarnost.

Upravo ovaj socijalizacijski zakon spoja sa zakonom unutarnjeg razvoja i zakonima vanjskog svijeta predstavlja praktički točno ono stanje koje dopušta ne samo uvjerenost u to da nikakvog kraja svijeta nema, već i uvjerenost u beskonačnost vremena. Ovdje će sama čovjekova bit, koja u potpunosti kontrolira stvarnost, čovjekova samosvijest da se ovo stvarno događa na razini točnih razloga, uvjerljivih činjenica i sistematskog razvoja društva i čovjeka, dopustiti da se praktički isključe informacije poput kraja svijeta ili poput bilo kakvog prekida ljudskog života pod bilo kakvim uvjetima. Takvo isključivanje točno će na vrijeme dopustiti realizaciju objedinjene strukture vječnog razvoja, kako samim čovjekom i vanjskim svijetom, tako i Bogom. Čitav sustav danog razvoja bit će usmjeren samo na vječni život, na vječni razvoj, i ono što jest već je sada. Čovjek i čitavo društvo koji će se razviti na ovaj način već se sada ne razlikuju od onih koji će time upravljati. Zbog toga što proizlazite iz iskonske biti slične Stvoriteljevoj, možete djelovati na način na koji djeluje Bog, na način na koji djeluje netko drugi tko se zna vječno razvijati, vječno živjeti, i kao što se to ogleda u svoj vanjskoj stvarnosti, u kojoj možete samostalno spoznati sve zakone vječnog razvoja, proizašle iz tog cilja preko dodira s vanjskim svijetom. Kada zbog tog cilja možete biti u dodiru s vanjskim svijetom, tada ćete već tamo dobiti ta znanja. Zbog toga vam svakodnevno usmjerenje na

taj cilj daje čvrsta znanja. Razvijate se značajno brže nego što bi se moglo logički pretpostaviti. Tada na određenoj razini, iako se često na razini svijesti neki oštri pokreti ne promatraju, budući da svijest promatra vječni razvoj kao normu, možete uvidjeti da je u nekom trenutku element vječnosti u vama realiziran na način da vi živite vječno točno prema određenim strukturama svijesti nekih događaja, moguće i nekih prošlih događaja, nekih vaših radnji, koje su dale određene rezultate. Ovo je već osobno upravljanje, osobno stanje, koje donosi određeno zadovoljstvo, određenu pozitivnu percepciju toga da vi i ljudi oko vas živite vječno.

Rezultat je taj da, polazeći od dane konstrukcije u svojoj svijesti, vi nećete samo biti sigurni u činjenicu da neće biti kraja svijeta, nego ćete i pomoću tog stanja, tog svojevrsnog odnosa gdje postoji stvarna snaga, odnosa izgrađenog na točnom znanju budućih događaja, moći isti tren spriječiti bilo kakve razorne događaje u svakom sustavu. Tako ćete moći utvrditi ne samo svoju vječnost, nego i vječnost cijelog svijeta, a istovremeno i svih koji vas okružuju. Kada postignete takvu harmoniju, a često ju je lako postići, preostaje vam samo otvoriti se prema tome, jer ona već postoji u vama. Postoji takvo duhovno stanje i to je sve. Prilično je očito da je svijet neuništiv i da se o tome može obavijestiti i druge oko sebe, te posjedovati ta znanja, koja vam mogu omogućiti da prenosite to i na razini običnog djelovanja, koje se ne razlikuje od svakodnevnog stanja. U potpunosti je moguće brzo prenositi upravo ovu sigurnost, ovaj sustav točnih znanja. I tada već kao rezultat vašeg djelovanja neće doći ni do čeg razornog ni u kojem slučaju.

Na taj način, ujediniвши sustav shvaćanja, sustav djelovanja i jednostavno sustav toga da ste vi izvorno ostvareni kao ličnost, kao čovjek koji živi vječno, ujedinijavajući sve moguće fenomene u tom smjeru, vi nesumnjivo postižete vječni život bez ikakvog kraja svijeta ili, općenito govoreći, ikakvih negativnih elemenata, koji bi mogli nanijeti štetu zdravlju ili životu. Zato se ovdje pojavljuje čist, točno izgrađen u smislu upravljanja s ciljem – vaš put, koji je u potpunosti pod vašom kontrolom i koji je potpuno stabilan, budući da on izvorno već postoji – to je istina cijelog svijeta, koja je došla zajedno s vama, izvorno s djelovanjem Boga i cjelokupnog svijeta. Taj put je nepromjenjiv i moguće je savršeno mirno se razvijati i živjeti vječno.

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>